

MÚSICA HORIZONTAL

BEATLES

- 1ª. Part

Beatles. Realment és un concepte molt ampli. Es pot parlar i escriure sobre molts aspectes sobre el fenomen o relacionats amb ell. Ja d'entrada els hem de considerar com a pares de la música que es fa i s'ha fet en els darrers vint anys. I el fet és que darre-rament s'ha posat de moda donar-se-les de modern i considerar els Beatles com una antiguitat, potser perquè al primer cop d'ull la música creada en els darrers anys no ofereix gaires similituds amb la que els Beatles feren en la seva època. Bé, el fet és que ni al primer cop d'ull, ni al se- gon, ni al tercer,... però amb tot i això aquesta "nova" mú- sica ha sigut creada a partir de les influències beatle. Fins i tot el ser més o menys jove i considerar encara els Beatles en un elevat nivell, actual- ment a alguna gent els fa grà- cia i per alguns podria ser motiu de descreït, per allò de que no cal perdre el tren.

Els van marcar la pauta dins les diferents tendències per les que passà la música pop als anys 60, començant pel "beat", evolucionant cap la sicodèlia i posteriorment tornant una mica al principi i endurint l'estil. Ja en els 70's es va produir una mena de cri- si en la música pop... potser per què ja no hi eren, els Beat- les?... I ja veieu què n'ha sortit de tot això: punks, "moderns", discos... Heu sentit a dir mai allò de "tornar a les arrels"?

Els Beatles van néixer i es van formar a Liverpool, a mit- jans dels 50's, la música que s'escoltava a Anglaterra consistia en interpretacions de pianoles, cançons del Si- natra o de desconeguts inèr-

COMENÇA UNA HISTÒRIA

prets del país. Liverpool és el principal port marítim brità- nic, i per aquelles èpoques anaven i venien innombrables vaixells cap o des de EEUU. Els mariners portaven sota el braç munts de discos ameri- cans amb una música que agradava al jovent de Liver- pool, un ritme anomenat rock and roll. Ells foren els primers anglesos en tastar el sabor del rock and roll, rebent una considerable influència, i es- campant-lo posteriorment per tot el país. Començaven a arribar nous noms a les lli- stes d'èxits angleses: Elvis Presley, Bill Haley, Little Richard, Carl Perkins, Buddy Holly,... Fins i tot els angle- sos es fabricaren el seu propi "rocker", Tommy Steele. El joven de Liverpool, piles i pi- les de Johns Lennons o Pauls Mc Cartneys o Georges Harri- sons, començaven a saber el que era bo. S'havia encetat una impressionant fal.lera en vers la guitarra, un instru- ment que fins el moment havia passat sense pena ni

glòria. Un bon dia, un xicot anomenat Lonnie Donegan que tocava el banjo en una banda de jazz va formar un conjunt independent i va en- registrar un tema antic del folk americà. "Rock Island Line". La particularitat estava en que l'havia interpretada amb instruments casolans, un estil que rebia el nom de "skiffle", procedent del sud dels EEUU en el que els seus habitants solien celebrar fes- tes casolanes fabricant-se ells mateixos els instruments. Amb Rock Island Line va arribar la folia de formar grups de "skiffle" a la zona nord d'Anglaterra (Li- verpool). Realment era fàcil; la percussió quasi es limitava a una senzilla fusta de rentar roba picada amb didals als dits; podies fabricar-te un contra baix amb un senzill pal d'escombra, un filferro i una caixa de tè metàlica al peu. Una guitarreta o un banjo, i avall! Aquests grupets feien actuacions en els sants de barri o en les festes de la par- rròquia. I, es clar, tocaven rock and roll, però a la seva manera.

Un d'aquests grups d'skiffle eren els Quarrymen, coman- dats per un gamberrot ano- menat John Lennon. Es deien Quarrymen perquè tots anaven a l'escola de Quarry Bank. Més tard se'ls afegí un xicot molt ben posat ano- menat Paul. Posteriorment van accedir a que entrés també un xicotet d'uns catorze anys que cada dia els donava la pallissa. Aquest era George Harrison. Corria l'any 1957. La resta de membres anava i venia. Passada la febre del skiffle, van canviar el nom pel de Johnny and the Moondogs i dedicar-se més de ple al rock and roll. Es presentaven a concursos i els perdien. En un d'aquests concursos can-

viaren de nou el nom. Volien una cosa que sonés, que quedés gravada. Ara perta- nyien al moviment del "beat", estil caracteritzat entre altres coses pels forts i secs cops a la bateria. Algú va proposar "Beetles" (escarabats), però Lennon el transformà en "Beatles". Al final la cosa es va quedar amb Silver Beatles. Van actuar i van guanyar. Els van contractar per una petita gira per Escòcia, durant dues setmanes acompanyant a un tal Johnny Gentle. Després d'això el bateria Tommy Moore, (un home de 36 anys) va decidir de parar de fer el ximple i se'n va anar.

Un cinquè membre, amic ín- tim de John Lennon, Stuart Sutcliffe, entenia de tot menys de música. Tocava el baix d'aquella manera i estava en els Beatles (o Silver Beatles) precisament per la seva amistat amb Lennon. Era una pena anar sense ba- teria. En ocasions, quan ac- tuaven, demanaven si algú del públic s'oferia a tocar la bateria durant la sessió, cosa que els va causar algun petit disgust. Finalment Pete Best, el fill de la propietària del club Casbah en el que actua- ven regularment els Beatles en aquella època, va decidir comprar-se una bateria i unir- se als Beatles. No es van fer pregar massa. Tenien un con- tracte per anar a actuar a un club del barri xino de Ham- burg (Alemanya). Corria l'any 1960. Calia deixar feines i estudis. Paul Mc Cartney era bon estudiant, i també ho era Stuart Sutcliffe en belles arts. Però hi van anar.

Era la zona de la Reeperbahn, la de més mala fama d'Ham- burg, i el club on havien d'actuar era el Indra Club. Havien de tocar quatre hores i mitja els feiners i sis hores di- ssabtes i diumenges. Com allotjament, se'ls donà una petita habitació existent en un cinema situat enfront del Indra Club. Havien de dormir just darrera la pantalla i en hores de projecció. Wàters, els del cinema. La primera nit que van actuar, només hi havia mitja dotzena de perso- nes en el club. Malgrat tot, sempre han recordat aquesta època com la millor de la seva vida com a conjunt. Eren feliços. Vestien amb caçado- res i pantalons de cuir negre, amb botes i tupé. Més tard es van fer famosos.

13

